

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Ямбол, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Г. Ж. Кондова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора Е. Зл. Г.
като разглежда докладваното от Г. Ж. Кондова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232300600380 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото въззивно наказателно производство е второ по ред и се провежда след възобновяването му по силата на Решение № 388/26.10.2023 г. по н.д.№773/23 г. на ВКС на Република България по реда на Глава XXXIII от НПК.

Образувано е по жалба на упълномощения защитник на подсъдимия Б. Ж. Ж. - адв. И. С. от АК **** и по протест на Районна прокуратура Ямбол срещу Присъда № 8/16.01.2023 г., постановена по НОХД № 870/2022 г. по описа на Районен съд- Ямбол.

С присъдата, подс.Ж. е признат за виновен в това, че на **.**.**** г., около 02:50 часа, в гр. ****, по ул. ***** в посока към кръстовище с ул. ***** ***, е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „****“, модел „****“, с регистрационен № * **** **, собственост на И. И. И.-Ж., с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно - 1.60 на хиляда, установено по надлежния ред, с физико-химическа експертиза за алкохол на проба кръв, протокол № *** от **.**.**** г. на НТЛ при ОДМВР-Ямбол - престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 от НК е осъден на три месеца лишаване от свобода, което наказание е отложено от изтърпяване за изпитателен срок от три години, считано от влизане

на присъдата в сила.

Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноски общо в размер на 57,43 лв., вносими в приход на Републиканския бюджет и по сметката на ОД на МВР-Ямбол.

В подадената бланкетна жалба не се правят нови доказателствени искания. Сочи се необоснованост и неправилност на съдебния акт като постановен при допуснати от първостепенния съд съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира се отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подс.Ж. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

В допълнението към въззивната жалба се твърди наличие на всички предпоставки за приложение на разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК, изводими от характеристикните данни на подсъдимия и мотивите, които са го накарали да управлява МПС след употреба на алкохол в тъмната част на денонощието - да откара приятел до болницата в гр. Ямбол при видимо спешно състояние на същия и необходимост от незабавна медицинска помощ. Алтернативно се настоява за приложение на разпоредбата на чл.14 от НК ,т. к. деецът не е извършил престъплението виновно - налице е според защитата „крайна необходимост“ поради внезапно влошилото се здравословно състояние на приятеля на подсъдимия А. К.. Претендира се с въззивния съдебен акт подс.Ж. да бъде признат за невиновен по вмененото му и поддържано от прокуратурата обвинение и оправдан.

В протеста не се правят искания за събиране на нови доказателства. Навеждат се доводи за необоснованост на присъдата в частта ѝ относно наложеното наказание, както и доводи за явна несправедливост на наказанието, при определянето на което, според прокурора, съдът е проявил прекалена снизходителност при липсата на събрани доказателства за приложение на чл. 55, ал.1, т.1 от НК. Иска се изменение на атакуваната присъда в наказателно-осъдителната част чрез отмяна на приложението на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК и определяне на наказанието при условията на чл.54 от НК към минимума предвиден в материалната наказателна норма.

В съдебно заседание въззивникът Б. Ж. участва лично и със защитник – адвокат от АК-*****. Поддържат жалбата и допълнението към нея на основанията изложени в тях и с направеното искане.

Участващият по делото прокурор не поддържа подадения от РП Ямбол протест и настоява за потвърждаване на първоинстанционната присъда като законосъобразна и обоснована. Алтернативно, в случай, че съдът прецени, че новите доказателства, събрани по делото, преодоляват поставените от ВКС проблеми, прокурорът пледира за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Съдът след цялостна проверка на доказателствата по делото, становищата на страните и атакувания съдебен акт намира следното:

Въззивната жалба и протест като подадени в срок и от страни, имащи право, а и

интерес от обжалване и протестиране, са процесуално допустими. Разгледани по същество се явяват неоснователни по следните съображения:

Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в съответствие и се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Според проверяващата инстанция правилно и законосъобразно РС-Ямбол приема за безспорно установено следното:

Подсъдимият Б. Ж. е неправопособен водач на МПС. Същият е с чисто съдебно минало. Към месец юли 20** година подс.Ж. бил курсант трети курс в Академията на МВР, специалност ПБЗН.

На **.**.***** г. бил във ваканция при своите родители в с. ****, обл. Ямбол. На същият ден, около 21.00 ч. свидетелите А. К. и Г. А. – приятели на подсъдимия отишли с такси в с.***, където посетили заведение и заедно с Ж. консумирали алкохол. Около 02.00 часа на *.**.***** г. на свидетелят А. К. му прилошало, не можел да си поеме въздух. Били му дадени за прием успокоителни, но същите не му подействали, изпотил се и започнал да трепери. Подсъдимият и св.Г. А. го извели от заведението, наплискали го с вода, но това не помогнало. Тогава подсъдимият решил да отиде до дома си и да помоли майка си И. И. И.-Ж., да ги откара до града, тъй като мислил, че линейките се бавят докато пристигнат до селото. Отишъл до домът си, но като не открил майка си, решил въпреки, че не притежавал свидетелство за правоуправление на МПС и въпреки, че е употребил алкохол, да откара приятеля си до болницата в гр.Ямбол с автомобила, собственост на своята майка - „*** *****“ с ДК № * ***** **. Взел ключовете на автомобила и привел същия в движение. В автомобила се качили като пътници свидетелите К. и А. и тримата потеглили за град Ямбол. По пътя се обадили на такси, което да ги чака на входа на града.

Около 02,50 часа на **.**.***** г. подс.Ж. се движил с управлявания от него автомобил по ул.***** ***** в гр.***** , като при навлизането в града и в близост до бензиностанция „*****“ направил обратен завои в посока „***** *** *****“. Там бил спрян за проверка от патрулен автомобил на РУ МВР Ямбол с полицейски служители – свидетелите С. Г. и С. Ж.. Те извършили проверка на подсъдимия, попитали го дали е употребил алкохол или забранени от закона вещества, при което Ж. признал, че е употребил алкохол - ракия. Полицейските служители поискали съдействие от колегите си от Пътна полиция при ОД МВР Ямбол и на място пристигнал екип от „Пътна полиция“ – Н. М. и М. М.. На последните подсъдимият също признал за употребения от него алкохол. В 03.07 часа на същата дата, св.М. изпробвал Ж. за употреба на алкохол с помощта на техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с инвентарен номер ARJN 0092, който отчетел концентрация на алкохол 1.8 промила. На подсъдимият бил връчен талон за медицинско изследване и бил придружен до „Спешно отделение“ за даване на проба кръв за изследване.

В 04.15 часа на **.**.***** г. на подсъдимия била взета проба кръв. Видно от заключението по изготвената по делото физикохимическа експертиза, към 02.50 часа на **.**.***** г. концентрацията на алкохол в кръвта на подс.Ж. е била 1.60 промила.

От приложените 2 броя характеристики на подсъдимия от близки съседи на неговото семейство, както и от 2 броя характеристики на подсъдимия от двама негови колеги в Академията на МВР, се установява, че той притежава добродетели като уважение към възрастните, любов към семейството, приятелите и Родината. Същият е израснал в интелигентно семейство, възпитало го в любознателност, добро поведение и възпитание, в готовност винаги да окаже помощ и съдействие при нужда, отзивчивост, толерантност и отговорност. Добър приятел и състудент.

От заключението по назначената по делото във въззивната инстанция съдебно-психологична експертиза се установява, че подс.Ж. е с амбивертен тип динамика на нервните процеси, което го определя като междинен тип - между екстровеит и интроверт. Общителен, с добра адаптивност към различни обстоятелства. Емоционално уравновесен. По характер добронамерен, трудолюбив, всеотдаен, демонстрира загриженост към семейството и близките си, отговорен, последователен. В житейските му концепции отговорността, чувството за справедливост и дълг са приоритизирани, което е знак за притежание на висок морал. Склонен да проявява дълбока загриженост към хора изпаднали в беда и да помага безкористно, което го определя, като алтруист. Резултатите от личностния въпросник са показали повишена невротичност и депресивност, свързани с актуалното му психо-емоционално състояние, проявяващи се в повишена чувствителност, реактивност, безпокойство и тревожност. Открит в споделянето на своите преживявания, мисли и поведение. Не е констатирана склонност към лъжа и оправдателно поведение. Не са констатирани нарушения в протичането на базисните психични процеси. В житейските концепции на личността на Б. Ж. приоритетно място заемат чувството за справедливост, отговорност и дълг към опазването на човешкия живот. Като причина за извършване на деянието, определена от психологична гледна точка, експертът посочва личностните концепции за дълг, отговорност и готовност за помощ у подсъдимия, които са повлияли на действията му.

Приетата за несъмнена фактическа обстановка по делото въззивният съд намира за безспорна. Решаващият съд при установяването на фактическата обстановка е изложил изключително подробни и задълбочени аргументи в посока кои доказателства кредитира и кои не и защо, които аргументи въззивния съд споделя изцяло. Правилно първоинстанционният съд е кредитирал като логични, последователни и безпротиворечиви както вътрешно, така и помежду си обясненията на подсъдимия, показанията на разпитаните свидетели А. К., Г. А., С. Г., Н. М., И. И., дадените в хода на досъдебното производство показания от св.К., прочетени в съдебно заседание по предвидения процесуален ред, заключението по назначената и изготвена по делото физикохимическа експертиза и показанията на вещото лице по нея, както и писмените доказателства – писмо рег. № *****_*****/**.**.**** г. от ОД МВР Ямбол и приложеното с него копие от лабораторния дневник за кръвни проби в сектор „НТЛ“, справка за нарушител, талон за изследване № ***, протокол за преминали последваща проверка анализатори на алкохол в дъха рег. № *****_*****/**.**.**** г., протокол за медицинско изследване и вземане на

биологични проби за концентрация на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техните аналози, 2 броя характеристика на ученика за завършена степен на образование от Гимназия „*.*****“ Ямбол, 4 броя характеристика, справка за съдимост на подсъдимия, приложени по делото и приобщени към доказателствената маса чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК.

Въззивният съд кредитира с доверие и заключението по назначената във въззивното производство съдебно-психологична експертиза като обективна, обоснована и пълна, а и като изготвена съобразно правилата за това.

В различие с районният съд, въззивният такъв не кредитира представените по делото два броя професионално психологическо становище от психотерапевт Д. Б., т.к. както и ВКС на Република България в своето отменително решение е посочил, са доказателства, които са изготвени не по реда и условията на НПК, не са доказателствено средство и не представляват способ за събиране и проверка на доказателствения материал. Поради това, информацията в тях не може да се ползва като доказателство, установяващо състоянието на дееца след деянието, както и отношението му към същото. Независимо от това, всички останали събрани и проверени по реда на НПК доказателства, които съдят кредитира с доверие, не разколебават извода за това, че същите са достатъчни за формиране на правилен правен извод относно авторството на извършеното престъпление и механизмът на осъществяването му.

При горните данни, въззивният съд намира за неоснователно възражението в жалбата за необоснованост на присъдата. Анализът на събраните доказателства, извършен от районният съд и изложен в мотивите към присъдата е правилен и съобразен със законовите изисквания, поради което въззивният съд напълно се солидаризира с него. Направеният от съда анализ на доказателствената съвкупност, е подробен, прецизен и обективен, като не е налице превратно тълкуване на доказателства.

След точна и пълна преценка на данните от всички доказателствени средства, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса, законосъобразно е било прието от първата инстанция, че може да се направи еднозначен извод по отношение авторството на инкриминираното деяние, т. е. да се приеме, че обвинението е доказано по несъмнен начин, каквото е изискването на чл.303, ал.2 от НПК. В тази насока, инстанцията не може да търпи упрек /каквото отправя защитата/, защото при условията на чл.305, ал.3 от НПК и след пълен и обективен анализ на събраните доказателства, е мотивирал правните си изводи за взетото решение.

Въззивният съд не намери основания да отмени обжалваната присъда и да постанови оправдателна такава, каквото е искането по жалбата на защитника, тъй като от доказателствата по делото безспорно се установява, че подсъдимият Б. Ж. Ж. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.343б, ал.1 от НК, т.к. на **.**.***** г., около 02:50 часа, в гр. Ямбол, по ул. ***** ***** в посока към кръстовище с ул. ***** ***, е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с регистрационен № * ***** **, собственост на И. И. И.-Ж., с концентрация на

алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно - 1.60 на хиляда, установено по надлежния ред, с физико-химическа експертиза за алкохол на проба кръв, протокол № *** от **.**.**** г. на НТЛ при ОДМВР-Ямбол.

Аргументите на РС в тази насока са правилни и обосновани, поради което въззивният съд ги споделя напълно. От събраните по делото и кредитирани от съда доказателства, коментирани по-горе, се установява по категоричен начин както авторството на извършеното престъпно деяние, така и факта, че въззивникът - подсъдим е управлявал на **.**.**** г. около 02,50 часа, в гр.Ямбол, МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда.

От субективна страна, деянието е извършено с пряк умисъл, при съзнаване на общественоопасния му характер и последици и тяхното целене.

Съдът не намери основания и за изменение на присъдата в нейната наказателно-осъдителна част чрез отмяна на приложението на разпоредбата на чл.55 от НК и определяне на наказанието по реда на чл.54 от НК, каквото е искането на прокурора в подадения протест. Правилно и обосновано районният съд е определил вида и размера на наказанието, а именно – 3 месеца лишаване от свобода, наложено на подс.Ж. при условията на чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 от НК, като е взел предвид всички отегчаващи вината му обстоятелства - високата степен на обществена опасност на извършеното деяние, обуславяща се от високата динамика на този вид престъпления понастоящем в страната и липсата на правоспособност за управление на МПС, както и смекчаващите такива - младата възраст на подсъдимия, чистото му съдебно минало, отличните характеристични данни, дадените обяснения по време на съдебното следствие, с което е способствал за изясняване на делото, изразеното съжаление за извършеното и най-вече поводът за предприетото от него управление на МПС, а именно - с цел оказване на медицинска помощ на негов приятел. Отделно, при индивидуализацията на наказанието въззивната инстанция намира, че следва се отчетат и данните от психологическия профил на личността на подс.Ж., установени от заключението по назначената по делото съдебно-психологична експертиза, определяйки го като добронамерен, трудолюбив, всеотдаен, демонстриращ загриженост към семейството и близките си, отговорен, последователен, с чувството за справедливост и дълг, които са приоритизирани, което е знак за притежание на висок морал, склонен да проявява дълбока загриженост към хора изпаднали в беда и да помага безкористно. В резултат на това, първият съд е формирал правилен правен извод за наличие на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, така че и най-лекото предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко с извършеното. Увеличаването на наложеното наказание по размер или определянето му по реда на чл.54 от НК би било проява на неоправдана наказателна репресия към подсъдимия и по този начин като несправедливо не би допринесло за осъществяване на целите на наказанието към коригиране на поведението на Ж..

Въззивният съд се съгласява с изводите на първоинстанционния такъв за прилагане на разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК за отлагане на изпълнението на определеното наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от три години, поради

факта, че подсъдимият не е осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложено е наказание под три години лишаване от свобода, както и с оглед обстоятелството, че изпълнение на целите по чл.36 от НК - възпиращият и превъзпитателен ефект на наказанието, може да се постигне и без ефективното му изпълнение.

Въззивният съд се солидализира с преценката на решаващия съд за приложение на чл.55 ал.3 от НК и да не наложи по-лекото наказание глоба, което законът предвижда наред с наказанието лишаване от свобода, предвид обстоятелството, че подсъдимият не работи и е учащ, а и с оглед всички други посочени изчерпателно по-горе налични многобройни смекчаващи отговорността му обстоятелства.

Правилна е преценката на решаващия съд да не наложи на подсъдимия наказанието по чл.343г от НК, предвид обстоятелството, че той като неспособен водач на МПС не притежава право да управлява моторно превозно средство.

Правилно предвид разпоредбата на чл.2, ал.2 от НК съдът не е приложил разпоредбата на чл.343б, ал.5 от НПК /нова, в редакцията на закона ДВ.бр.67 от 2023 г./ и не е присъдил равностойността на МПС послужило за извършване на престъплението.

В заключение, съдът счита, че така наложеното наказание е необходимо и достатъчно за постигане целите на наказателната репресия, визирани в закона и преди всичко намира, че ще окажат предупредително, превъзпитателно и възпиращо въздействие както върху подсъдимия, така и върху останалите членове на обществото.

Не се констатира неправилност на присъдата и в частта относно разноските, като последните с оглед изхода на делото са поставени в тежест на подсъдимия.

Разноските в размер на 467,84лв., направени по делото за изготвяне на съдебно-психологическата експертиза и за явяване на вещото лице пред съда за разпит, с оглед изхода на делото и на осн.чл.189, ал.3 от НПК, следва да бъдат възложени в тежест на подсъдимия.

Съдът в настоящият си състав намери за неоснователен довода на защитата, че в конкретния случай е налице „крайна необходимост“ по смисъла на чл.13, ал.1 от НК. Действително, подсъдимият е бил изправен пред една тежка житейска ситуация, свързана с внезапното и сериозно влошаване здравословното състояние на негов приятел. „Крайна необходимост“ по смисъла на чл.13, ал.1 от НК обаче е налице тогава, когато липсва друг възможен за подсъдимият начин за избягване на непосредствената опасност. В конкретиката на процесния случай се установява, че такъв възможен начин безспорно е бил налице и се е изразявал в това да се обади на Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 за осигуряване на Спешна медицинска помощ. Като не е избрал посоченият начин за избягване на непосредствената опасност по смисъла на чл.13, ал.1 от НК и предприемайки управление на автомобила си без да притежава правоспособност за това и след употреба на алкохол, подс.Ж. е осъществил едно престъпно поведение, реализирайки състава по чл.343б, ал.1 от НК.

Настоящият състав на въззивния съд намира, че правилно и законосъобразно

първоинстанционния такъв не е приложил разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК. Разпоредбата на чл.9, ал.2 НК обявява за престъпно деянието, което, макар формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства не може да се приеме, че извършеното от подсъдимия е с явно незначителна степен на обществена опасност или не е общественоопасно поради своята малозначителност. Всяко управление на МПС след употреба на алкохол съставлява деяние с висока степен на обществена опасност, независимо дали се касае за управление на дълго разстояние или само за преместване на МПС, както и независимо от причините за осъществяването му. Още повече, че подсъдимият към момента на извършване на деянието е бил студент в Академията на МВР, което в още-по голяма степен изисква от него спазване на закона и правилата предвидени в него. В случая, завишаващи степента на обществена опасност на извършеното деяние са и обстоятелствата свързани с това, че подсъдимият е управлявал МПС без да е правоспособен водач и с концентрацията на алкохол в кръвта си немалко над долния праг /1,6 промила/, че е возел още двама пътници и се е придвижвал нощно време. Тези именно относими към осъщественото деяние обстоятелства, значими за степента на неговата обществена опасност, не очертават по-ниската такава в сравнение с други деяния от същия вид. Изцяло в горния смисъл е и становището на състава на ВКС на Република България, постановил отменителното решение и възобновил наказателното производство по настоящото дело.

След извършена на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, които да налагат изменение на присъдата или нейната отмяна. Водим от гореизложеното, въззивният съд намира, че обжалваната присъда следва да бъде потвърдена като правилна, обоснована, справедлива и постановена при спазване на процесуалните правила.

Предвид на изложеното и на осн. чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 8/16.01.2023 г., постановена по НОХД № 870/2022 г. по описа на Районен съд- Ямбол.

ОСЪЖДА подс.Б. Ж. Ж. с ЕГН ***** да заплати направените по делото във въззивната инстанция разноски в размер на 467,84 лв., вносими в приход на бюджета на Съдебната власт, по сметка на ОС Ямбол.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____